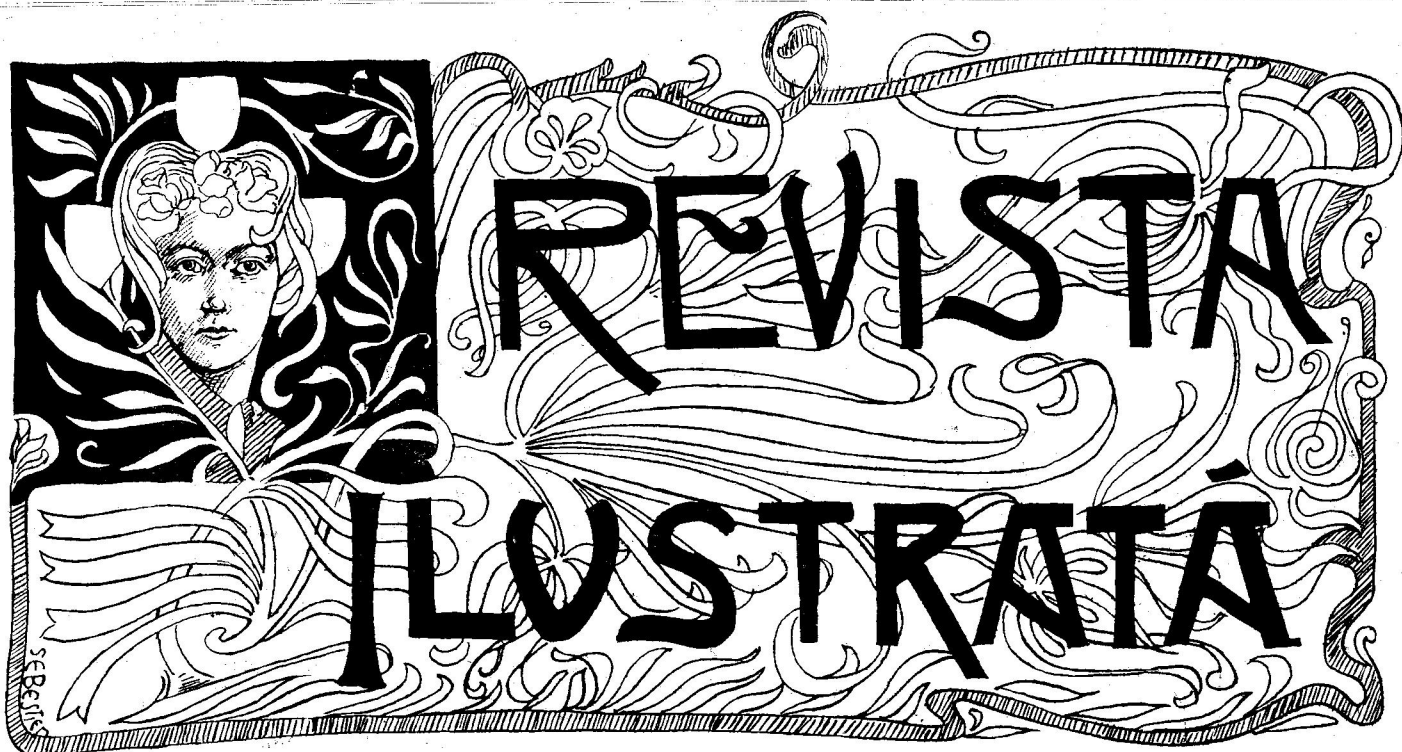

— APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI —

Abonamentul : 6 coroane (8 franci) —

Redacția : str. Lemnelor 39. —

Administrația : str. Lemnelor 44.

— Nirvana —

De-ar ști soarele văratic
Câte flori el ofilește,
Când cu raza-i de jăratic
Fără milă dogorește :
S'ar ascunde de 'ntristare
Intre nori... și-ar plânge 'ntruna
Focu-i fără de-alinare,
Și-ar muri pe totdeauna.

De-ar ști luna tânguioasă,
Câte inimi lacrimiază,,
Când o ved lucind duioasă,
Palidă de 'nfiorează :
S'ar lăsa s'o fure'ndata
Vircolaci... să nu mai știe.
Căți în fața-i își tot cata
Biată jelea lor pustie.

De-ar ști stele lucitoare,
Căți în ele-și cred destinul,
Iar cézând că-s' peritoare.

Le rămâne doar suspinul :
Ar dispărea în noianul
Fără margini al uitării,
Cufunda-s'ar în oceanul
Lacrimelor... desperării.

De-ar ști frigul iernii grele
Câte suflete le'ngheață,
Istorind în zile rele
Și 'n miserii a lor vieță :
Ingheța-s'ar el pe sine,
Și-ar pieri pentru recie.
Ispășind dureri haine,
Căror este obirșie.

De-ar ști cîntul ușuratic,
Câte frumuseți sfășie,
Risipind infurtunatic —
Drag senin de poezie :
In afar' de lunci s'ar bate,
Pe recie să 'nceteze,

*Țări și mări a tot răzbate
Suerând să 'nfioreze.*

*De-ar ști marea 'nfurtună,
Câte vieți ea dă pustiei,
Mistuind nesăturată
Victimele agoniei:
Turbura-s'ar de durere,
Impietri-re-ar de mahnire,
Și-ar da drum celor ce-ar cere
Valurilor... mântuire.*

*De-ar simți bătrân pământul,
Inegrit de-a lui vechie,
Cum se sapă 'n el mormântul
Tuturor pe vecinicie:
De'ntristare fărîma-s'ar,
Fără urmă 'n largul spaț,
Unde singur risipi-s'ar,
Ingropând al său nesăț*

*De-ar ști vremea nesfârșită,
Cât de greu mai trece 'n viață,
Apăsând nestăpânită*

*Peste suflet nori de ceață:
Înceta-re-ar să mai fie,
Lumilor etern stăpână,
Ar pieri 'n nimicnicie,
Ce pustiul o îngână...*

*De-ar ști spațiul haotic,
Câte miasme 'n sine poartă,
Osîndind la traiu elotic
Pe acei cu neagră soarte:
Nu și-ar da nici șieși locul
În viață... și-ar dispărea
Într'o clipă, ca norocul
Ce-l rîsezi, dar nu apare...*

*Ear de-ar ști de toate aceste
Soarta 'n veci neschimbătoare,
Ar vedea că nu mai este
Rost a fi stăpânitoare:
Adormi-re-ar ori ce viață,
Pe cum moartea 'nchide rana,
Impânzând eterna ghiță
Peste ochi... și-ar fi Nirvana!*

1899

Ioan Scurtu.

Sfîrnarii.

— Novela —

Fata Viroanei Șofrona era fată mare, dar nu mai știa ce-i dragostea.

Sedea departe de sat la poalele unei paduri, nici cu ochii nu vedea satul. Numai arare, la zile mari, mergea și ea, mai ales la biserică; să învețe ocinașele, să-și facă molitvă și să iee paști.

Avea tată-său o turmă de capre, acele erau prietenele ei. Îmblă cu caprele pe cele răzoare, vara la pășune, iarna la mugur.

Colea când pica ometul, și mergeau caprele la mugur, îmbrăca Șofrona ciocii¹ cei de lână, un cojoc mare lănos îl arunca 'n umere, straița 'n spate, bota la mână, și — aid Șofronă, prin cea smidă² după capre. N'o mai vedeai în sat până colo cătră primăvară, când era rinsa³ înflorită pe aluni.

Să făcuse Șofrona o fată, tare și peptoasă, rar fecior care să fi tras deget cu ea. — Nu simțea gerul, nu-i păsa de căldură, nu se îngrozia de noapte, nu se

temea de lupi, și după urs arunca cu tăciuni, ca după câni. — Cânta în frunză ca feciorii, șuera în degete ca pécu-rarii, și chiuia ciobănește cât resuna codru de gura ei. Așa fată era Șofrona.

Lumea pentru ea era așa cum era: vara cu frunză verde, iarna cu omăt. — Nu cunoștea supărarea, nu știa ce e jelea, nu cunoștea dorul, nici dragostea. Bucurie avea destulă; i-o faceau caprele.

Așa a crescut Șofrona fată mare.

Ei — dar vine primăvara vieții, primăvara cu soarele ei, care străbate și 'n codru.

Într'o seară de primăvară stătea Șofrona sub crengile unui ulm mare, — caprele migniau pe sub poalele pădurii și ea să uita lung, dusă și perdută, în amurgul serii. — Pe lângă ea curgea lin și șoptitor un riurel mic, peste riu era o pădure cu fagi, și prin pădure ici colea câte-o poienită. — Era o liniște dulce de primăvară, numai clopotele turmei făceau un sunet plăcut în liniștea cea tainică de seară.

Și cum tăcea, și cum se uita și asculta, așa singură. — așa-i vinea că simte 'n sine un pusti, un gol, o inversunare stranie. — nu știu cum și pentru

¹ Ciocii-s nește ciorecași scurți, din gemenchi până la opinci. Pe locuri muntoase i poartă femeile iarna.

² Smidă = tufe dese și mărunte. Am auzit zicând și gozât, probabil dela ungureșcul gaz.

³ Rinsă = floarea alunului.

ce. Par fi vinit să sboare, să tot sboare, — peste dealuri, peste păduri, nu știu unde și nu știu pentru ce. Simția adese ca și când i-ar trece prin inimă ceva duios, dar plăcut, ceva lin și îmbătător ca un vint cald de primăvară. Simția că-i place ceva, dar ceea ce-i place o neodihnește. — Ii vinea să cânte, — îi vinea horea, ca paserii cântecul.

Era primăvara vieții. Incolțiau florile dragostei și fata nu știa ce-i.

I se părea ca și când ar auzi ceva în aier, ceva ne mai auzit; un cântec dulce și tainic și ademenitor, — un cântec care nu este, dar îl aude; îl aude oareunde, în cer sau sub pământ. Simția și știa că nu-i cântec, dar ei i se părea, că-l aude.

Cântau îngerii tinereții, cântecul primăverii, cel dintâiu.

— Mamă — zicea Șofrona, — nu știu ce, așa mi-e de dragă lumea asta câte-odată, așa o ved de frumoasă oarecum; să tot trăiești și să nu mai mori. Gândești că ved stele luminând, flori înflorind; și când stau așa singură colea sub poala pădurii, mi se pare că așa de frumos aud un cântec dulce, ca din cer, un cântec

Fotografii de ale cetitoarelor Revistei.

dulce de minune. Așa 'mi vine să cânt și eu, și — nu știu ce să cânt.

— Vai de mine, draga mamei, te-or fi diochiat zinele. Fă-ți cruce draga mamei și sculpă de trei ori, căci diochiatul zinelor e rău, nu-i leac să scapi de el.

Așa zicea mama îngândurată, dar fata făcea din cap. Ea nu se temea de zine.

Și a început fata a vedea, că codrul e plin de frumsete, că câmpul e plin de flori, și paserile doamne frumoase cântece fac prin păduri.

Le-a văzut ea, le-a auzit ea și până aici; dar nu le-a băgat în seamă, nu le-a înțeles. Acuma începea a le înțelege.

Și era 'n munte, oareunde departe, un fecior de păcurar, zicea cu fluerul cât se legăna frunza 'n codru, — și când auzia Șofrona noaptea fluerul acela, așa-i vinea să plângă — nu știu pentru ce.

Și a tot mers cu caprele, a tot mers înainte. Nu știu ce așa o atrăgea. — Și l-a întâlnit odată, pe feciorul cel de păcurar. Stătea lângă oi, răzimat în botă. Avea un cojoc în umere, șerpar pe lângă brâu

și o căciulă mare de miel pe cap. Fecior tare și voinic, cu peptul gol, cu spete late. — Și avea doi ochi cum e mura.

L-ar fi grăit Șofrona, dar se temea de el. De când i se părea ei lumea asta așa de oarecum, de când is așa de jelnice doinele, așa de dulci glasurile, așa de frumoase câmpurile, — de când tot aude ea fluerul acel duios — se făcuse fricoasă, se temea de feciori.

— Mai bădiță — se încumetă odată Șofrona sficioasă, — ce te doare pe tine când te aud așa cântând din fluer. Cine te-a învățat doina acea jelnică? Așa mi-e de jele când o aud.

— Ei — cine. M'a învățat ăst codru, m'a învățat pustiul, singurătatea, și-ia așa — dorul.

— Ce-i aceea mă — dorul?

— Știu io? Dorul.

Seara s'au despărțit, și s'au dus, tot insul cu dorul.

Intr'altă zi s'au întâlnit iară, dar păcurarul avea peana de vase⁴ în căciulă, și fata și împănase coșitele cu iederă verde, și 'n iederă boabe roșii de măcieșe.

Nu le spunea nimenea, nu-i învăța nimenea; dar simțiau ei, doriau ei ca să fie frumoși. Dascălul cel mare și vecinic — dragostea, stărnă în ei gustul frumosului, dorul către destin.

A treia zi s'au întâlnit iară. Șofrona avea poale albe ca omătul și ghioci în păr, și fecioru-și luase cojocu 'n botă ca vara.

Și astăzi, și mâine — ghiata s'a topit și au răsărit flori în urma ei.

Și când a fost colea iarna, cei doi copii ai codrului erau credințați, — mire și mireasă.

*

Tatăl Șofronei era om nenvătat, dar era om cu mintea la loc.

Când a vinit păcurarul să ceară pe Șofrona, a gândit că — ei, cuc cu cuc, corb cu corb. Și o-a dat.

Știa el, că Șofrona e cam boacăină, și știa că pentru fata lui nu-i mai bun pețitor, decât un păcurar. Cunoaște munții și silhele, pădurea și plaiurile; dar nu mai știe cât e lumea asta de pestriță, și câți fluturi și câte mândrenii sunt în ea! Iar Șofrona se uita la păcurărașul ei, când îl vedea, gândeai că tot l-a imbuca. Apoi Șofrona era fată cam în dungă.

Deci o incredință tată-său cu cel dintâi pețitor. Și afla, că e bine așa. Cine știe, poate că el ar fi fost și cel din urmă.

Ei — dar nu așa gândea lelea Viroană, mama fetei.

Căci lelea Viroană era femeie de vilfă mare, —

⁴ Vase = o plantă, verde și iarna care se face pe arbori și pe pomi bătrâni, și are niște boabe cu suc cleios.

tata-său fusese făt la biserică, și când era ea fată mare nu era fată ca ea. Așa-și aducea aminte lelea Viroană.

Și apoi mai era făloasă — pe capre. — Ce socoti? Atăta sumedenie de capră, și ea să nu-și poată mărita pe Șofrona de cât după un păcurar.

Se frământa lelea Viroană, tare se frământa; dar înzădar. Bătrânul își pusese caru'n petri, și nu putea să iasă la cale cu el.

Deci — se mai dăduse ea părului, așa cam pe jumătate; dar tot nu înceta a se uita împrejur, așa din coada ochiului. Știricea după petitori întruna, și nu înceta a-și îmbia fata și caprele pe unde știa mame avute cu feciori holtei.

Și după ce și pusese în cap gândul măritatului, o și luă pe altă strună.

Pe Șofrona o puse în breazdă. La tors, la dăpinat, la urzit, la năvădit — la lucru. — Ei, avea să-și coasă cămeșa cea de mire, frumoasă și împănată, să vadă fetele ce știe Șofrona. Cu șire peste umăr, cu ată unsă cu smoală dela cărâmbul carului, cu pumnusei lați și cu chiotori de bumbac, cu ciucuri în capete.

Dintăiu i-a pus în mâni un drug, mare cât o pârâdă, să îndruga canuri de lână; apoi hecela, apoi fusul; și în urmă, după ce îndrugase un coș de canuri îi croi cămeșa cea de mire, și-i începu șire peste umăr.

Și îngurgă Șofrona la pui și la șire — de dragul măritatului — gândeai că nu-i ea.

Numai câte-odată mai dădea de potea lelea Viroană cu Șofrona ei. Când nu-i vorbea pe voie.

— Gată-te draga mamii, și te impeană și te scutură; că nu-i pădurea dintr'un lemn. Și or vini alții; mai feciori, mai voinici și mai frumoși. Feciori de neam mare, și avuți și vzuți, cât să stai și să te miri.

Așa zicea lelea Viroană câte-odată. Dar Șofrona săria în picioare, arunca furca, rășchitoriul, coselele — ce avea în mână; lua bota la mână, straița în spate și — aid, la capre.

Nu era fecior ca păcurarul ei în lume.

— Vezi tu boreasă. Bătrână și fără de minte — zicea bătrânul, sucind din cap.

*

Era spre ziuă. Pe vremea când îmblă petitorii.

De câte ori auzi câte un câne lătrând, în tot pragul câte-o fată, scriburind de frig. Toată fata iese până în prag, să vadă unde latră câni, unde merg petitorii.

O vreme de scumpă amintire pentru fete mari. Câte fete, câte femei cu fete de mărit, toate în picioare. Stau gata toate — cine știe când vine și pe unde vine norocul?

Lelea Viroană ședea pe vatră și torcea. Mai orcea și mai ațipia din ochi. Bătrânul coalea pe lavită

mai afuma lumea asta dintr'un ȋiorb de pipă; iar Șofrona dormia pe podul șoprului în fin.

Pe ea n'o interesa lumea asta cu petitori. Nici lătratul cânilor, nici frigul, nici petitorii.

Mai avea două săptămâni până la nuntă, și i-ar fi fost drag să le poată dormi și acele. Când s'a trezi să se trezească nevastă.

Dar — cum dormia — odată i se păru, că aude prin somn, câni lătrând. I-auzia bine, dar nu se putea trezi. — Ba i se părea că aude și vorbe; și câni lătrau într'una. Când deodată auzi pe mamă-sa alergând prin șopru, și strigând într'un suflet: petitori, Șofronă!

Șofrona se trezi, și — se ntoarse pe altă ureche.

Dar lelea Viroană, aprigă și ațită, n'o mai slăbia: petitori, Șofrona mamii.

Șofrona începu a se scormoni; dar i trebui timp: până să se descâlcească din fin și din paie.

Lelea Viroană puse picioru pe un oblon, și dintr'una fu pe podul șoprului la Șofrona.

Nici că una, nici că două, — să se scoale Șofrona căci în casă-s petitori.

La Șofrona i vinia în minte păcurarul ei, și prinse poară.¹ Dar mamă-sa n'o slăbia din vorbă.

— Aid; draga mamii, aid să-l vezi. Numai să-l vezi, și să-l auzi cum te cere. Aid, scumpa mamii!

Ei, numai că să-l vadă și să audă cum o cere. — Deci se scoală Șofrona, merse.

Dintăiu în cămaruță, să se îmbrace. Mamă-sa i-a scos hainele din lada cea mare făcută din latuoale de fag, apoi un petec de hârtiuță cu rumioară și cisme roșii ca focul.

Și s'a îmbrăcat Șofrona. Cu poale albe ca zăpada incinse pe la brâu cu frânhii de tîrg, cu cojoc lung și cu cisme roșii, — gândeai că nu-i ea.

— Așa, draga mamii. Să te vadă. Când vei intra în casă, să dai binețe și să dai mîna cu petitorii; apoi te sabuie draga mamei, să ai gură mică — o învătă mama grijuică; și ieși din cămaruță. Iar Șofrona, când fu chichită și ruminită bine, merse și ea și intră în casă.

A intrat Șofrona, nici ea nu știe cum; dar când a văzut ce e în casă era surprinsă fata. Nu văzuse petitori, de când se pomenise. Când vinise păcurarul ei a peti, mamă-sa n'a mai făcut atâtea ponturi.

La fruntea mesei ședea un om bătrân și la cornul mesei altul mai tîner. Cu cioareci subțiri de habă, cu cojoace cu blană pe margini, cu cămeși cu gulere ca domnii, — și cel mai bătrân purta pîrul dela frunte dat spre ceafă, așa că i se vedea fruntea toată, ca și la cărturari.

Tata Șofronei ședea la masă cu oaspeții, și închinau dintr'o sticlă duduiată, mamă-sa la vatră se sirguia.

¹ Prinde poară — se opune.

La foc era o frigare mare, cu coaste și cu cârnați, sub frigare picătoarea;¹ iar mai încoale o lespede mare de peatră, pusă pe trei pietri mai mici. — Pe vatră stătea o oală mare plină cu scrob² și lângă oală o mătă albă miosia și se lingea pe mustețe.

Focul ardea și pocnia strașnic, gândeai că și el știe de ce e vorba, lelea Viroana întorcea frigarea într-una, iar bătrânul, oaspetii spuneau din gură, aspru și inimoși — și mai cinsteau din sticlă.

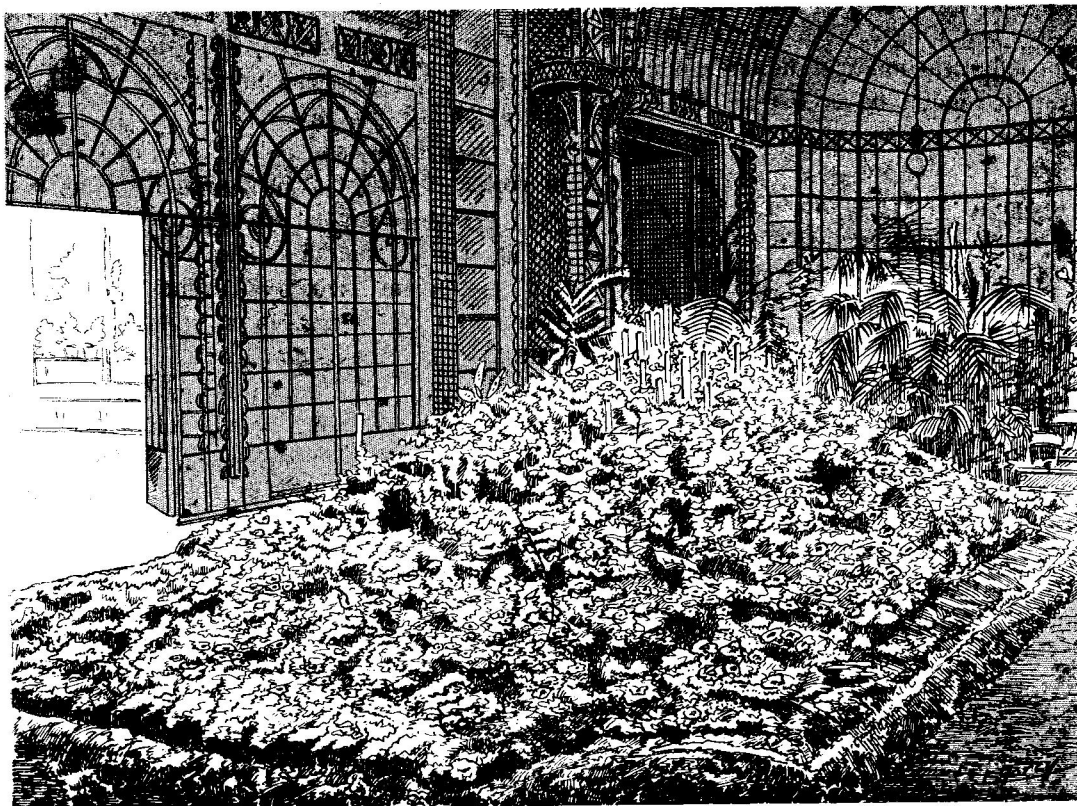
Erau rumeni ca focul. Cat de frigul de afară,

cât de caldura din casă, mai tare însă de beutură și de veselie.

Cel mai bătrân ședea în fruntea mesei, și o dădea tare pe bogătanie. La Viroana îi plăcea, căci știa cine-i. Un bogătan din satul vecin, un bogătan cu o avere — tot poveste. — Pe cel mai tânăr nu-l cunoștea lelea Viroană, dar știa că bogătanul are un fecior holteiu. Ce nu știa lumea despre bogătoi.

Cum i văzu Viroana venind, îndată știu că-s pețitori. Și ce pețitori! Oameni pe cum i doria ea.

Așternu masa, se urcă 'n pod să aducă cârnați și se repezi să trezească pe Șofrona.

Plante impodobitoare prin frunzișul lor.

Coastele și cârnații sfirăiau la foc. Șofrona era chichită, și pețitorii ședea la masă și cinșiau³ din sticlă.

Tatăl Șofronei — se ospeta și el, iac'-așa, căci n'avea ce face; dar nu i se împărea. — Fata lui era 'ncredințată, și era 'ndestulit, cum i sfetise soartea, — ce-i mai trebuia lui pețitori? Deci stătea și el la masă, căci n'avea ce face. — Apoi — ce mai știi? — Dar

lelea Viroană toată era foc și dragoste. — Multă la vorbă, dulce la gură, îi năpădia cu dragostea.

— Placă cumetre, că a dat D-zeu — imbia Viroana singuricioasă. — Il mai văzuse odată la un ospet, și-i zicea cumetru.

Cumetrul trase una din sticlă, apoi se oțări din buze ca și când nu i-ar plăcea și dădă sticla mai departe.

— Placă cumetre! Oamenii v'au așteptat, D-zeu v'a adus. — Să trăiți cumetre — închină Viroana, — și ridicând sticla la gură, făcu ca și când o-ar săruta. — Apoi mai spori din gură.

— Acum dela D-zeu, — avem tot ce ne trebuie; numai norocul îl așteptăm. Ian imbie Filimoane!

¹ Picătoarea = un vas care se pune sub frigare ca să picure în el.

² Scrob = aluat subțire din care fac scoverzile (clătitele.)

³ Cuvîntul *a cinși*, îl folosește poporul uneori, a da, a imbia, a se tracta.

Bărbatul ei, badea Filimon suci din șele.

— Ei — ei cumetă; norocul vine, adause oaspele — el nu rămâne pe drum. E bătrân și el și e cam schiop, vine încet și târziu, dar tot vine. Apoi — spun că norocul-i orb cumetă, nu nimereste dintr'una, dar tot nimereste odată. Imblă și — aleargă, și mai intră unde are ce căuta.

Să și vină cumetre, că suntem oameni, dela D-zeu, oamnei să-l știm omeni. Inchină Filimoane!

— Să trăești cumetre — inchină Filimon.

Viroana sări până la vatră, întoarse frigarea pe ceea parte, mai trase un vrav de jar, apoi tocmi picătoarea, și iară se întoarse:

— Bea cumetre, bea dragă, — să fie într'un cias bun. Doară ne cunoaștem de mult, și ne-om cunoaște mai bine — dacă va fi rănduit de la D-zeu. Ei — ei știu io cine ești și din ce neam ești. — Inchină Filimoane!

Oaspele era magulit. — Trase una din sticlă, apoi o scutură odată, și se uita la mărgelele ce facea.

— Ei — spori vorba oaspele, — suntem și noi cumetă — suntem sfirnari. Imblăm și alergăm, — căutam noroc și ducem noroc, și intrăm unde avem ce căuta. Să trăești cumetă!

La Viroana, i ridea sufletul. Cumetru-său era om cu minte și ei i plăcea cum vorbea. — El era tată la fecior, dar dădea și pe starostele. — Apoi așa vorbea starostii — tot în ponturi. Cât trăește și cât vorbește nu-ți mai pune vorba oblu în picioare, ci tot numai pe 'ncunjur, pe departe.

— Și am venit — mai adause oaspele. — am venit la D-voastră; am știut că ne sunteți oamenii.

— Bine zici cumetre. Bine zeu. Așa e în lume, om cu om. — Știi, cum cântă cea „frunză verde frunză verde, om la om trage nădejde.“ — Și ați nimerit cumetre, nimerit zeu. Aid Șofronă și inchină la dum-nialui — zise Viroana, și puse o sticlă la Șofrona în mână.

Șofrona inchină celui mai tânăr — cum o învățase mamă-sa în cămăruță — apoi se făcu că bea puțin, și dând sticlă, la fecior i dădu mâna. Feciorul primi sticlă, dar nu se mișcă.

Asta nu-i plăcu lelei Viroană.

Trebuia ca feciorul după legea petiului — să se scoale, să meargă cu fata ca să vadă vițelii — în tindă. Dar el n'a mers.

— Ei — e rușinos baietul cugetă Viroana, și inchină mai departe.

Coastele erau fripte, cărnații miroșiau cât colo — deci Viroana se sîrgui și puse pe masă.

Măncați și ospetați bine — oaspele cel mai bătrân începu vorba:

— Apoi cumetre, noi am venit...

— Vinit cumetre — i curma vorbă lelea Viroană, — vinit zeu. Cum să nu viniți? Așa vin oameni la oameni. Ce D-zeu a rănduit, noi oameni păcătoși, nu ne punem împotrivă. Nu zeu. Iar mai gustați cumetre, — inchină Filimoane!

— Am venit că am auzit...

— Auzit cumetre, — să n'auziți? Ce nu s'aude în lumea asta? Vestea bună și calul bun trec dealuri și trec munți.

Oaspele și-ar fi spus spusele, dar Viroana, spornică la vorbă și veselă și însuflețită nu-i mai da răgaz.

— Am auzit că aveți... voi oșpele să sîrșească vorba, dar Viroana îl năpădi cu vorba.

— Avem zeu, — avem cumetre. Poate dela D-zeu. Și avere frumoasă, și fată bună, și sănătoasă dela D-zeu. Avem cumetre...

Viroana nu putu sfîrși, căci i dădu o oală în foc. Deci fugi la oală: er oaspele folosii vremea.

— Am venit la D-voastră, că am auzit că aveți — niște capre de vîndut.

Când auzi Viroana vorba — își perdu cumpetul și-și vîrșă oala toată. Iar Șofrona, care de abia astepta să treacă și asta — ca scăpată de toată grija — se puse să șadă pe cornul vetrii, și șeză într'un blid cu scrob.

Și într'asta ca din poveste se auzi un fluer doinic departe la o stână de iarnă. Era fluerul păcurarului. Iși trimitea dorul la mireasă.

— Auzi mamă fluerul? zise Șofrona veselă.

— Aud draga mami. Aid în cămăruță. — Ce mai oameni! Sfîrnari!

Și au eșit amândouă.

Șofrona și-a desbrăcat cojocul, și-a împăturat poalele, — și mamă-sa le-a pus în ladă. — — —

Afară se vedea de ziua.

Șofrona își luă straița în spate, bota la mână, și — aid la capre.

V. R. Buticescu.

❖❖❖ EPIGRAMME ❖❖❖

Unui medic.

*Om ca el de bun în lume
Nu vėzuși nici o sã vezi...
Dela bolnavi nu ia platã,
Plat'o ia dela erezi.*

Unui avocat.

*Tu zici cã tot arutu-ți
Prin muncã-i câștigat
Cã nu prin a ta muncã,
Sã spui îns'ai uitat.*

I. I. Sany.

ILUSII PERDUTE.

În copilărie fantazam de lucruri, cari nu există în realitate, dar în gândul meu le țeseam cu atãta siguranță, ca și cum ea mănne toate se vor împlini.

Nu odată ședeam pe iarba moale din grădina cu pomi, cu ochii țintiți în chaosul albastru, cugetând la îngerii, cari aduc pomul de crăciun.

— Sigur au aripi, alt-cum n'ar putea sbura din cer.

Așa sânt desemnați și în cartea mea de rugăciuni...

Oh, de aș avea și eu aripi să pot sbura colo sus, de m'aș putea culca în aierul acela albastru, și să-mi razim capul visător pe o stea...

Ce bine trebuie să le fie îngerilor, să viseze pri-tre stele!

Las' când voiui fi mare, — mi-oiu face aripi, ș'-atunci sigur voiui sbura acolo. Când voiui fi mare!..

*

Un șir de ani am înmormintat de atunci, și cu ei ilusiile și speranțele frumoase de odinioară.

Eram de 17 ani...

Iubiam ilusiile visate cu toată căldura sufletului meu fantastic. Steaua, pe care doriaam să-mi razim capul s'a schiubat în o ființă...

Așa frumos l'am crezut!

Frumos în calități frumoase sufletești, bun și nobil ca un zeu.

Speram, că-l voiui afla, și-l voiui iubi totdeauna, speram că eu încă voiui fi iubită.

Așa credeam odată!...

Și azi când stau în iarba moale din grădina cu pomi, cu ochii țintiți privind chaosul albastru, mă cuget iară la îngerul meu, la stelele sufletului meu, și cum privesc în jur de mine, în mintea mea se desfășura ca icoane neșterse și neuitate milioane de gânduri.

Mă ved de 19 ani, și mi se pare că merg la bal, unde l'am văzut pe el. Răzimat cu capul pe mâna dreaptă, ședea într'un unghiu al salei, de unde privia indiferent mulțimea, care sbura pe lângă el.

Înima mea palpită în acest moment mai tare.

— Acesta va fi el!

Ne-am cunoscut... Din minutul acela am simțit că-l iubesc, și cât am fost de fericită, când din privirea lui am cetit, că sunt iubită.

După bal a urmat vizită, apoi scrisorile dulci și intime, era imposibil să mă îndoiesc de iubirea lui. Mai târziu... m'am convins însă, că om e și el ca toți ceilalți... și nu... idealul sufletului meu... M'am înșelat în sufletul, și simțemintele lui... mă durea rău înșelarea, mă durea însă mai tare, că el... a fost amăgitorul sufletului meu...

Toate aceste sânt lucruri de toate zilele, și vechi.. nou era numai pentru mine, a trebuit să fiu și eu erou unei povesti în viață. Cu toată amărăciunea îngrămădită într'un suflet vulnerat, mă gândeam atunci:

— De nu îmi veniai în calea vieții, de nu mă observai, de nu te întâlneau nici odată, de nu-mi lăsaai nici o mică ilusie, oh, de nu mă făceai nici când să te cred pe acel pedestal înalt, pe care te-au ridicat ilusiile mele, oh, de nu mă făceai să te cred nici odată de zeul sufletului meu!... Dar tu te-ai aruncat din înălțime și... ai căzut în mărăcină... lăsându-mi de suveniru numai o statuă zdrobită, mănjită cu noroiu...

— Oh D-ne D-zeule, bolnavului îi dai speranță, celui în agonie credința Ta, — dar sufletului meu orfan de cei-ai luat toate mângăierile, cari le dai suferinșilor de pe acest pământ?!

— Tu suflet tânguitor scaldat în marea durerii, îngroapă chinul tău profund sub pământ, netezește pă-

mintul scurnat al tîu, și plantează acolo iarba uitării. Uitarea... uitarea...

Ah dar „oare prinsonerul poate uita libertatea? Selavul închis în cea întunecoasă uita luciul soarelui?” Tu biată inimă, care ai sperat și ai crezut odată, oare cum să poți uita?!

Simțemintele tale erau prea profunde durerea născută din ele încă e mai mare și durabilă...

— D-zeu cu voi, credință, speranță și iubire, D-zeu cu voi ilusii, adio vecinici tinerețe pline de visuri! Voi toate, toate așa de crud și fără milă... m'ați părăsit!

D-zeu și cu tine idealul meu iubit, fii așa de fericit, cât sînt eu de nefericită. D-zeu se te ferească de durerea, care o simte sufletul meu zdrobit în ruină... ruină, pe care nici mușchii nu înverzesc...

*

Imi aduc bine aminte de trecutul tinereței mele. De multe ori îl re trăiam din nou.

În zilele prime de durere stam culcată când în pat, când pe sofa svircolindu-mă în ferbințeli nervoase, uneori strigându-l ca și o nebună, uneori șoptindu-i ca în visiune.

Am suferit groaznic. După luni de zile și durerea mea s'a tras în alvia sa. Orecanul încă se astimpără, — dar lasă urme netrecătoare. Fața mea, albă ca zăpada, s'a făcut galbenă întocmai ca frunzele arborilor toamna târziu. Luciul vibrător al ochilor mei căprui a dispărut, vocea, mea, plină de farmec de altă dată suna timpit ca și un ulcior vechiu și sfărîmat. Cu sufletul obosit, și disgustată imi trăgeam povoaara vieții...

Un șir de ani au sburat pe aripile vremii... Azi iară stau în iarba moale din grădina cu pomi, și privesc printre arborii cari au îmbătrânit cu mine... Acum când vîd chaosul albastru, nu mai doresc îngeri și stele... ci pacea și odihna...

Olga Dorina Poruțiu.

Noi ținem Joile.

Cause mici, — efecte mari

— humorescă. —

(Urmare)

Eroul gendarm declară că afacerea nici decît nu este încheiată și că dacă — eliberă pe prinsoner, o face pre risicul d-lui magaziner.

— Da, da, lasă-te numai pe mine; primesc toată răspunderea; eliberă-l numai, și încă la moment! —

— Bicicleta! — spuse repede și scurt Ion. — Ei, aceea era în Năsăud.

— Vino cu mine — propuse magazinerul — trăsură e gata, la noi te vei recrea de aventura și spaima avută. Știu că vei fi rupt de foame și sete, de seară vii cu trăsura mea la Năsăud, soția și așa nu-i acasă nu te împedecă dar nimic. —

Inginerul primi propunerea. La masă, în viranda

magazinului făcură mult haz cu aventura, care acum le părea comică și hazlie.

Cuiu cu cuiu se scoate afară, — adause magazinul indemnându-și oaspele să beie din vinul curat și tare, adus din ghetarul său bine aprovisionat, zicând că acela e cel mai bun leac pentru cheful din noaptea trecută. El încă; i ajută din răspuțeri.

Dar vorba românului: — „Rēn! umblă cu soție” — se adevăra și în cazul de față. Doamna Potora găsi pe mama sa în stare mult mai îmbucurătoare, de cum credea și cu toate că avea „concediu” mai lung, dorul de casă și de soț nu-o lăsa în pace, așa că a doua zi plecă spre casă vrând să surprindă pe bărbatu-său.

Servitoarea i spunea, că domnul a plecat de dimineată cu bicicleta și încă nu s'a rentors. Lucru nostim, unde putea el să stee o zi întreagă de vară? Așa n'a mai făcut. Ori poate e în vr'un birt — usând de absența ei? — Vrea poate să facă ceva aventură? — Nu-și putea închipui dar ne având răbdare și luă mantaua și plecă la unchiul Mureșan.

Sta în balcon la masă și-și citea jurnalul.

— Ei nepoțică, te-ai și rentors? — Așa curând?

— Nu ai văzut pe Ion?

— Nu, nici ieri nici azi! — Ce, te superi așa mult nepoțică?

Cum să nu mă supăr, se gândia în sine, Ion a plecat azi dimineată cu bicicleta și încă nu s'a rentors, nu știi n'a plecat poate în Salva la fabrică? —

— Nu-i acolo, l-am cercetat fiind într'o comisiune, dar încă nu era acolo.

— Atunci i-sa întâmplat ceva! —

— Nu fi copilă! Poate are ceva de lucru altundeva, ori. — — —

— Ori! — — —

— Ori poate se mai încălzește nițel undeva!

— Ce vrei să zici cu asta unchiule? —

— Ei, apoi spuneau că aseară a fost o beție națională și Ion încă a fost de față; sigur are acum dureri de cap, căci nu-i obicinuit cu cheful, și o fi eșit la aer. — Cuiu cu cuiu!

— Oh, unchiule! — Ce vorbești; doar Ion nu-i așa om...

— Oh, oh, doar nu e crimă a bea un păhărel iac'ășa de dor și urit.

— Nu, nu, nu se poate — nu-mi vine să cred — și chiar zici, că Ion nu-i obicinuit — poate e bolnav undeva. — Unchiule du-te dragă și-l caută pe undeva.

— Nepoțică, doar nu vrei să faci din el un erou de pantoflu?

— Nu, nici decât, — dar sunt foarte neliniștită

— mâne, poimâne, poate merge — dar azi — azi — oh, cum m'am bucurat înainte de surprinderea ce era să-i fac — oh, unchiule; mi-e frică. —

— Așa sunteți voi nevestele tinere; — zise Mureșan, căci el era burlac bătrân, dar când văzu că ochii nepoatei sale sunt scaldați în lacrimi, și trase cismele și se porni cu dinsa la căutate. —

Pe stradă se întâlnește cu polițistul Cărcul. Asta își viră nasul în toate birturile să-l întrebăm, poate l'o fi văzut undeva. Cărcule n'ai văzut azi dimineată pe nepotul meu, inginerul Potora?

— Nu, dar bicicleta chiar acum i-au adus-o la primărie.

— Bicicleta lui? — Ce? — Cum? — — fără el? —

— Așa-i cum v'e spun, gendarmul Kreisel o-a găsit în pădurea de la Lușca.

— A găsit-o? — strigă disperată tinera soție, apucându-se cu ambe mâinile de umerii unchiului.

— Da, și hoțul, care a furat-o încă e prins și azi îl aduc aici la primărie.

Dar bărbatul meu, bărbatul meu unde-i? — — Tinera nevastă începu să plângă cu amar. Pe unchiul încă îl cuprinsese grija.

— Te rog Cărcule spune-mi cum s'a întâmplat lucrul?!

— Anume nu știu nici eu cum a fost, căci nu se ține de lucrul meu, atâta e sigur, că un om necunoscut a furat bicicleta și că cel ce va reafila-o va căpeta o cinste mare de 25 cor. —

— De la cine?

— Dela D-l inginer. —

— Accea e imposibil inginerul azi dimineată a pornit cu bicicleta.

— Cum, azi? — Ei dar asta se întâmplase încă ieri.

— Cum se poate? Ieri a fost bicicleta toată ziua la mine.

— Ah eu uitasem să-i spun că ai luat-o unchiule zise nepoata — poate a fost în credința că i-au furat-o.

— Da asta se poate, dar lucrul nu e clarificat. Cum ajunge azi bicicleta la poliție ca furată? când însuși Ion a plecat cu ea de acasă?

— Iar eu pot să jor. d-le că mai adinea-ori au adus bicicleta domnului inginer la primărie; eu am luat-o în seamă. —

— Ce poate fi la mijloc? Una e sigur că nepotul meu azi dimineată a plecat cu bicicleta și acum o aduc la primărie fără el.

— Ca Ion s'a întâmplat ceva — oh, am zis eu, am știut eu! —

Afacerea era în adevăr nostimă. Bicicleta găsită în pădure, în mâinile unui hoț sequestrată, hoțul prins, ear inginerul nicăiri! —

— Doamne nu mă lăsa, — se tânguia nevasta — el zace undeva rănit, ori poate chiar mort în pădure și noi stăm aici cu mâinile în sin. — Vino, vino unchiule, te rog vino să-l căutăm. —

— Liniștește-te dragă mea; poate e ceva mistificație la mijloc; mă duc la comisar și vorbesc cu el; tu deocamdată așteaptă acasă.

— Pentru D-zeu, așa ceva nu pot să fac. Eu vreau să fiu de față, vreau să-l caut, să-l găsesc. — Oh, Dumnezeu, Dumnezeule! —

Comisarului încă i-se păru de neînțeles întimplarea și promise că va trimite numai decât un polițist la Entradam, să caute cum stă lucrul mai cu de-amănuntul. Dar nevestica disperată nu voia să rămână și să aștepte acasă.

— Să mergem unchiule, să-l căutăm în pădure. Poate vieața-i în pericol. Vino să mergem! — Luăm cu noi toți servitorii și-l căutăm. Rugăm pe cunoscuți să ne ajute.

Nu trebui însă să caute oameni, s'au adunat ei singuri în urma curiozității. Se înarmară cu fel de fel de arme, felinare etc. și porniră către pădure. Unchiul și nepoata în trăsură cu bandage și perini porniră repede înainte.

Tinera nevastă ședea în trăsură palidă, cu ochii plini de lacrimi și nu cuteza să se uite nici în dreapta nici în stânga. Sta aproape inconștientă lângă unchiul, care mână caii în cel mai turbat galop.

Nu vorbeau nici un cuvânt. Din când în când unchiul întreba câte ceva spre a se convinge, că nepoțică-sa e încă destul de curajoasă.

În pădure oamenii se împrăștiară, trăsura mergea pe partea dela Prislop în pași, fiind instruită că la cea dintâi fluerătură să tragă în acolo de unde va auzi-o.

Era întunec, pe sub pomi erau umbre negre și sgomotul celor ce căutau răsuna tare și lung în liniștea nopții. Fiecare pas, fiecare pocnitură de găteje se auzia. Minutele păreau veacuri; așa se păreau de lungi.

Un sas venia din pădurea Cepanului, se opri lângă un tufiș și privia curios la ceata de necunoscuți, cari căutau prin pădure. La urmă îi întreba sasul, că ce caută?

— N'ai auzit de un furt, un omor, prin părțile aceste? întreba d-na Potoră.

— Nu... Spuneau în Cepan că s'a furat o roată a unui domn din Năsăud, că l-au dus la Entradam și de acolo iarăși la Cepan la magaziner.

— Pe cine, pe hoț? întreabă unchiul.

Pe domnul, a cui a fost roata.

— Bărbatul meu, bărbatul meu — trăește? spune-mi bade trăește? greu rănit? —

— Ei, mă întrebi prea multe doamnă, de trăit trăește, dar spuneau că se vedea cam necăjit.

— Mai mult nu știu nici eu. —

— Mulțumită ție Doamne; bine că trăește.

— Și știu sigur că e în Cepan?

— Da, da; ficiorul morarului a fost în sat... Spunea, că e un inginer și că s'a dus la magaziner. —

— L'a dus, unchiule l'a dus, auzi, atunci el zace — poate greu rănit. — — —

Unchiul chemă un om aici, dete instrucțiile de lipsă, coborîră din sus de Prislop în drumul țerei, fluerară după trăsura și suindu-se o luară în galop către Cepan.

Încă nici nu se opriră caii și d-na Potoră se dete jos din trăsura. Magazinerul eși în ușă curios, să vadă cine vine așa târziu. Era roșu ca un curcan, abia mai putea sta pe picioare văzând pe doamna Potoră să îndreptă spăriat și... pe față — i-se arăta spaima cel cuprinse.

— Unde-i bărbatul meu? Condu-mă la el! —

— Doamnă dragă — îngână el — eu — eu — rog — aveți puțin — pa-ci-înță — o să mă uit. —

— Nu, nu, și eu merg cu d-ta; vreau să-mi vedă la moment bărbatul,

— Dar de unde ai și auzit — mă rog — lăsați-l să se restaureze câte-va oare! — — —

— Doar eu n'o să-l conturb? — — —

— Nu — nici decât — dar unchiul d-tale încă — va spune — că am drept; priveliștea nu e pentru o nevestuică tinără. — — —

Ea-l privia cu o căutătură sdrobitoare și-i zise: „Eu îi sunt soție, crezi d-ta că sunt așa de slabă, ca de o priveliște rea, să nu-i grăbesc într'ajutor la nefericirea, ce l'a ajuns?

— Dar d-ta nu-i poți ajuta absolut nimic. — —

— Unde-i el? întreba ea rece.

— De-ocamdată în pat.

— Dar unde? Unde? — Sermanul meu soț îl fură, își periclitează sănătatea; cade în mâinile unui hoț și acum nici nu vreau să mă lase la el. —

Magazinerul se uită uimit la ea. „Asta e totuși prea mult, doamna mea — mă rog aici e Potoră în odaia mea, poftim; dacă nu voiți să ascultați de sfatul meu binevoitor. —

Ea se repezi în odaia deschisă.

— Te rog domnule consilier — zise magazinerul către Mureșan — fii bun liniștește pe doamna să nu facă o scenă prea — prea, căci nevasta mea și de altcum e iritată în gradul suprem.

În odaie s'auzi un strigăt desperat. D-na Potoră se aruncă spre inginerul, care zăcea în pat aproape înconștient.

— Sermanul meu bărbat, serman de tine, ce a trebuit să ajungi, să se întimple cu tine. — Dar cel puțin — har Domnului. — Nu m'auzi? — Nu mă vezi? — Ioane!

Un mormăit a fost răspunsul inginerul, care dormea ca mort, se întoarse pe cealaltă parte. Mureșan

sta în ușa și aștepta să vadă cum se vor desvolta lucrurile. La spatele lui sta curios și nimit magazinerul.

— Păcat de atâta îngrijire așa ceva se poate întâmpla cu ori cine, cred că nici la d-l inginer n-o fi ultima.

Mureșan privea când la fața roșie a lui Potora, când la magaziner.

— Ioane! Uită-te la mine numai odată; nu mă cunoști??

— Ufff!... miserabilul de el!...

— Ce zice? — întreba d-na Potora cu impaciță.

Unchiul sta ca mai înainte; abia își putea năbuși risul.

— Lasă-l să doarmă, leacul cel mai bun pentru el, erupse în fine cu mare greu Mureșan.

— Dar trebuie să știu ce-i lipsește; Ioane, scumpul meu Ioane!

De geaba Ion dormia și sforăia liniștit.

Afară se auzia apropierea mai multor pași grăbiți. Căutători din pădure veniau într'un suflet. caii stăteau nerăbdători. Omul presupus mort de jumătate era liniștit, dormia ca mort, urmarea unui chef teribil.

Situația era comică. Unchiul nu se mai putea răbda, răzimat de ușă ridea cu lacrimi; magazinerul sta ca o pisică plouată, iar d-na Potora lângă patul bărbat-so se uita la amândoi neînțelegând situația. În momentul acesta intra nevasta magazinerului și resolută grăbi către doamna Potora.

— Vino iubita mea doamnă, asta nu e plăcut pentru o nevastă tineră — — bărbații ăștia sunt grozavi,

teribili, vei avea ocasiune să te convingi — dar soțul d-tale nu e încă om rău — a fost iritat și nu s'a știut predomni — vina o poartă bărbatul meu, nu i-ar fi fost permis să lase lucrul până acolo; — lui i-am spus eu părerea mea — apoi dacă bărbatul d-tale se va desbăta.

— Se va desbăta??! — strigă nevasta înfuriată — d'apoi el e beat? — — —

— Li privi pe toți trei pe rând, dar cu toții tăceau.

— Nu trebuie să i-o iai în nume de rău draga mea doamnă — reflecta soția magazinerului.

— Nu-i nici vorbă! zise ea luându-i ambe mâinile, sunt prea fericită! — — —

Oamenilor cari au grăbit să caute în pădure pe rănit vrând ne vrând au trebuit să le spună ceva, ca să nu devie afacerea de tot ridiculă.

Mureșan era prea mulțumit, că nepotul său a scăpat așa ușor din mistificația gendarmului.

Și Ion? — Până în ziua de azi nu a auzit nici măcar un cuvânt de reproș din gura nevestei sale. — Doar fiindcă ar fi mai neprejudicioasă ca alte neveste? — Nu-i vorbă; ci din simplul motiv, că ea a fost cauza la întreagă aventura. —

Ion însă nu uită întâmplarea, el a plătit gendarmului cele 25 cor. și ea adaus alte 3 cor. pedeapsă pentru că a mers pe loc oprit — asta-l irita mai mult și-l făcea să-și aducă aminte încă mult timp de pățania sa.

Localisată de: **I. Nițu Pop.**

Anchetă cu cetitorii.

(Pro domo)

Lucru neobiceiuit o anchetă cu cetitorii. Dar totuși o facem. E vorba, ca să aflăm opiniunea cetitorilor noștri asupra unei modalități de redactare a „Revistei” pe viitor. „Revista” vrea să satisfacă trebuințele cetitorilor săi, de aceea îi și credem pe cetitori chemați în prima linie, ca să se pronunțe.

Toate revistele de acum obișnuiesc să dea știri, noutăți și varietăți, unele într'o estensiune mai mică, altele într'o estensiune mai mare. Se aude însă de multe ori observația, că de ce mai e nevoie să se împlă revista și cu știri, care le-ai citit deja în foile zilnice? Observația aceasta e cu temei. Pentru că a fi cronicar conștientos a mișcărilor din viața noastră națională, culturală, bisericească, școlară etc., înseamnă a colecta toate știrile mai importante și a le da pe scurt și în revistă. Cine însă urmărește și citește foile ce apar zilnic, despre toate acestea are deja cunoștință

și nu mai are nevoie să le aibă colectate la un loc de 2 ori pe lună. Din potrivă cine nu citește zilnic foile, are nevoie ca să aibă în scurt știrile cele mai însemnate și să aibă cunoștință despre faptele mai însemnate, care s'au petrecut în 2 săptămâni.

Spatiul revistei noastre nu e mare și pentru noutăți nu ne rămâne mult loc. De aceea dăm până acum cât se poate de puține. Vrem să aflăm deci părerea cetitorilor noștri, că având în vedere trebuințele lor, ar dori, ca să aibă o cronică mare cu tot felul de noutăți, sau află de mai corespunzător de a da știri cât mai puține, iar altfel de material literar mai mult.

Rugăm dar pe cetitorii noștri, ca pe o *cartă postală* adresată la redacție, să se pronunțe în număr cât de mare asupra acestei chestiuni. E de ajuns dacă se scriu câteva cuvinte d. e. dorește cronică mare, sau:

doresc alt material literar. Răspunsurile, ce ne vor sosi dela cetitori, le vom lua de directivă și în viitor vom redacta „Revista” în acest punct după dorința exprimată de *majoritatea* cetitorilor noștri.

Răspunsurile rugăm să ni se trimită până la 1 Februarie vechiu.

Resultatul anchetei îl vom aduce la cunoștința cetitorilor într-unul din proximi număruri.

Dr. Victor Onișor.

CRONICA.

Probleme actuale în viața noastră națională. Sub acest titlu a apărut în broșură din pana distinsului publicist „Săgeată” o serie de articoli politici de mare însemnatate pentru actualul stadiu al vieții noastre naționale. Espunerea vie și plăcută, vederile clare, chipul de analiză admirabilă a stărilor noastre, conclusiunile corecte și judecata sănătoasă ce transpiră în acești articoli, te fac să-i cetești cu o deosebită plăcere. În adaus e seria de articoli „Tinerimea,” cari arată modalitățile, cum trebuie să se lecuiască nenorocitele stări și vederi, în cari se află azi tinerimea noastră. — Broșura aceasta actuală de 217 pag. o recomandăm cu căldură. Se poate comanda la „Tipografia soc. pe acții” în Sibiu cu 1 cor.

Capelan în Bistrița. În fine s'a rezolvat și ardentă chestiune a capelanatului gr.-cat din Bistrița. În această funcție a fost denumit d-l *Ciril Negrutiu*, fost preot în Herina. La sărbătorile Crăciunului a și fost instalat.

Preseara Anului nou a fost serbată după bunul obicei și de Românii din Bistrița. Din acest prilej s'a dat în sala dela „Regele Ungariei” un concert, la care au debutat d-șoarele Domide, Poruțiu, Mănăstirean, d-nii Leonida Domide și Aurel Iuga. Bineventarea anului nou a făcut-o d-l protopop Domide. După concertul bine succedat a urmat dans.

Concert în Năsăud a dat Reuniunea română de cântări de acolo în 18 Ianuarie cu un bogat program, la sfârșitul căruia s'a jucat și o pesă teatrală. După concert a urmat joc. — Tot în Năsăud se va aranja în 1 Febr. o petrecere cu joc pentru copii, care se va începe cu piesa teatrală „În împărăția adevărului,” comedie într-un act, ce va fi jucată de 15 școlare de școalei fund. de fete.

Serată literară-musicală, a ținut societatea „Inocențiu M. Clain” a teologilor din Blaj, în 26 Ianuarie a. c. cu următorul program: 1. Cuvint de deschidere: rostit de președ. soc. I. S. Frățilă. 2. C. G. Porumbescu: „Marșul Economilor” chor bărbătesc. 3. Oct. Popa: „Secta Pocăiților” disertație. 4. I. Vidu — A. Popovici: „Răsmetul Ardealului” chor bărb. 5. G. Coșbuc: „Pașa Hassan” declamare de Nic. Ticăciu. 6. Verdi: „Il trovatore” violin solo de A. Popovici, acompaniat la pian de prof. Iacob Murășan. 7. E. P. Păcurar: „Cuvint festiv.” 8. I. Vorobchievici: „Ciasul rău” baladă de Alexandri. chor bărbătesc. 9. Șt. V. Velțian: „Pribeag” poezie orig. 10. * * * „Monolog,” predat de I. Tătar. 11. F. Wagner: „Pajura dublă” marș chor bărbătesc. 12. Cuvint de închidere: rostit de președ. soc.

Minunea științei medicale. Un pacient de minune a fost prezentat în una din Duminecile trecute medi-

cilor din Timișoara. Henric Landeklos, bărbat cam de 30 de ani, german de origine, înainte de asta cu un an și jumătate a participat în războiul din Africa sudică și a fost vulnerat în lupta dela Spionkop. După propria istorisire, ranit fiind de un gloanț de revolver, a ajuns în captivitatea Englezilor. Legându-i-se rana provisor pe câmpul de luptă, a fost transportat în Ladysmith în spitalul de câmp. Aici i s'a scos gloanțul din plămâna împușcată și a zăcut bolnav mai multe luni, scăpat din captivitate, a ajuns în Paris, unde s'a supus unei nouă operații. Mai târziu în Amsterdam a fost din nou operat. Dar ne fiind de tot vindecat, a mers în Freyburg, la vestitul profesor Krake, care i-a scos de tot plămâna stângă. De atunci se bucură de cea mai bună sănătate, are apetit minunat, doarme bine și poate respira bine cu plămâna rămasă. Numai ureatul de scări îi e greu. — Medicii prezenți au vizitat rana și și-au exprimat mirarea asupra operației măiestre făcute de profesorul Krake. În partea stângă a peptului se poate vedea o apertură cam de o palmă de lungă și 3 degete de lată, prin care se poate vedea, ba se poate intra cu mâna în cavitatea peptului. Marginile aperturii sunt căpușite cu o peliță de pele întoarsă înăuntru. Cavitatea stângă a peptului încă e izolată cu o peliță din pelea esternă de cavitatea dreaptă. Prin acest părete străvezetor se poate vedea cu ochiul liber mișcarea inimii și lărgirea și contragerea plămâni din dreapta. Se vede și cum lipsește plămâna stângă.

Gâcitură de schimb.

Următoarele 7 cuvinte sunt a-se transforma, prin înlocuirea literei mijlocie cu alta literă în 7 cuvinte noue. Dacă deslegarea e corectă, atunci literile nou înlocuite ne dau titlul unei reviste bine cunoscute. —

SOTIA, PLECI, ARGAT, PLACE,
GONIT, FRAGI, FRIGĂ.

Nițu.

—o—

POSTA REDACȚIEI.

I. S. autorul epigramelor publicate în nrul 1 nu e identic cu dl I. S. în Lipsa amintit în posta redacției din același nr.

M. P. în Barra. Hymene se publică numai pe basă de bilete tipărite.

I. P. R. Primit cele 2 lucrări, cari se vor publica.

I. P. preposit capit. în Gh. Vă mulțumim cu căldură pentru felicitări.

V. B. M. în B. Vă vedem cu plăcere între num. cetitori revistei.